

illustration : KAMUJ1710 story : จอห์นบีดา

คุณแม่แอบปี
กับเลี้ยงเบบี้ให้
ป้าขี้เก๊ก

คุณแม่แอปปี กับเคื่องเข้ใจ ป้าปีซี้เด็ก

illust : KAMUI 710 story : ออเฟียส

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซิดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้อาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 116

คุณแม่แป๊ะปี่ปรับเสียงเบบี๋ให้ปาปี่ซึกเก็ก

เขียนโดย ออเพียส

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2563

ราคา 405 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4154-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลสรรนวนิยาย : พัชรารพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมมาพร สกุลนันทิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช สุชาติตา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช หิสุจนอักษร : ปิ่นทาวรีย์ พวงทวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : KAMUI 710 รูปเล่ม : นิพันธ์ุ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยน กรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 83 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-8 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัลสรรนวนิยาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-8 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.kasbook.com/greenreadpaper

“ห้าหมื่น! เงินเยอะขนาดนี้ นอกจากไปเป็นแม่ให้ลูกแล้ว ต้องเป็นเมียให้พ่อด้วยมั๊ยอะ!”

เสียงอุทานที่ดังขึ้นกลางฝูงชนที่เบียดเสียดกันอยู่บนรถเมล์ ไม่ปรับอากาศทำให้ทุกคนชะเง้อหาต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

เด็กหนุ่มที่สูงแค่ระดับมาตรฐานอายุจนแทบแทรกไหล่เจ้าของมือถือที่เขาแอบอ่านหนังสือ โชคดีที่ความแน่นชนิดไหลชนไหลทำให้ ชาวไทยบนรถเล็กให้ความสนใจไปอย่างรวดเร็ว

‘ที่รัก’ ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาจากไหล่สาวออฟฟิศแปลกหน้า ที่เขาใช้หลบภัย เธอวิ่งเก็ยถึงขั้นอุตส่าห์หาที่ว่างขยับตัวหนีไปได้ อีกหน่อย แต่หนุ่มน้อยผู้ไม่ยอมแพ้ก็ขยับตาม แล้วเพิ่มระดับความ น่าสงสารใส่ตาสองชั้นของตัวเองทันที

“พี่ครับ ผมขอดูรายละเอียดสมัครงานเมื่อไหร่ก็กรอปได้มั๊ย ครับ”

“จะไปเป็นเมียเขาเหรอน้อง” สาวออฟฟิศถาม

ที่รักยิ้มเฟลที่โดนย้อนกลับมา แต่พี่สาวคนนั้นก็ไม่ได้ใจร้าย
หลังจากเธอกดอะไรนิดหน่อยก็ยื่นโทรศัพท์ให้เขาดู

“เอ่อ...แล้วพี่พอจะมีปากกาให้ยืมมั๊ยครับ”

เธอถอนหายใจอย่างไม่อ้อมเลียง ล้วงมือลงไปควานหาใน
กระเป๋าสะพายไหล่แล้วยื่นให้ที่รัก ซึ่งใช้สติกกิลยีนทรงตัวด้วยสองขา
บนรถเมล์ที่กำลังติคัง พลังจุดเบอร์โทร. ของนายจ้งไปด้วย เขา
อ่านทวนลักษณะงานอีกรอบแล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

*‘รับสมัครแม่ของลูกที่เป็นผู้ชายเท่านั้น ค่าตอบแทน 50,000
บาท/เดือน’*

วันที่ลงประกาศผ่านมาตั้งเกือบห้าเดือนแล้ว หวังว่าจะไม่มี
ใครตัดหน้าเขานะ ว่าแต่งงานประหลาดๆ แบบนี้ใครจะยอมทำกัน
รายละเอียดอย่างอื่นก็ไม่มีเลย

“น้อง พี่จะลงแล้วนะ” เจ้าของปากกาบอก

“อ่า พี่รีบไปไหนต่อมั๊ยครับ”

เธอทำหน้าที่ประหลาดใจ คิ้วเริ่มขมวด

“เอ่อ ผมจะลงด้วย แล้วขอยืมใช้โทรศัพท์ที่พี่หน่อย”

เธออ้าปากค้างจ้งหระเดียวกับที่รถเมล์ปาดซ้ายเข้าป้าย

“ลงไวๆ ซิดในเลย!”

เสียงของกระเป๋ารถเมล์ที่เร่งเร้าทำให้สาวออฟฟิศต้องพยัก
หน้าอย่างช่วยไม่ได้ ที่รักรีบวิ่งตามลงไปทันที

เมื่อมาหยุดยืนที่ป้ายรถเมล์ยามที่ท้องฟ้าเป็นสีดำแบบนี้ ที่รัก
จึงรีบใช้โทรศัพท์อย่างว่องไว เพื่อไม่ให้พี่สาวใจดีต้องกลับบ้านช้า
กว่าเดิม

เขากดเบอร์ตามที่จดไว้แล้วกดโทร. ออก รออยู่ครู่หนึ่งก็มีคน
รับ ตื่นเต้นจนต้องหันไปจับมือพี่สาวคนข้างๆ เพื่อขอกำลังใจ

“สวัสดีครับ”

ปลายสายเสียงนุ่มทุ้ม มีเพลงบรรเลงเบาๆ ลอดเข้ามาในบรรยากาศสงบเงียบ ที่รักอดจินตนาการไม่ได้ว่าอีกฝ่ายคงอยู่ในพื้นที่หรูหรา เหมือนพวกคุณชายในละครหลังข่าว

“อะ ผมเห็นประกาศรับสมัครงาน”

“คุณสนใจเหรอ!”

คนปลายสายเปลวตะโกนเสียงดังด้วยความตื่นเต้นทำให้ที่รักต้องยกโทรศัพท์ห่างหู

“เดือนละห้าหมื่นจริง ๆ เหรอครับ”

“พร้อมบัตรเครดิตวงเงินหนึ่งแสน เริ่มงานเลยได้ม๊าย ถ้าพร้อมมาเจอกันที่คอนโด Luxe ตรงทองหล่อนะ”

“อ่าครับ”

“มาถูกม๊าย เดี่ยวส่งโลเกชั่นให้”

“ผมไม่มีโทรศัพท์”

หญิงสาวที่ยังไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อถอนหายใจ ดูท่าหากปล่อยให้ไอ้เด็กหน้าตามอมแมมนี่คุยต่อคงไม่ได้งาน แล้วจะเป็นภาระเธอต่อไป หญิงสาวเลยขอโทรศัพท์ไปคุยให้ เมื่อได้ใจความก็กดวางสายแล้วหันมามองเด็กหนุ่มตัวเล็กจ้อย

“เค้าว่าไงบ้างครับพี่” ที่รักเกาะแขนถามอย่างตื่นเต้น

“นั่งแท็กซี่ไปเถอะ จากตรงนี้ไม่ไกล”

“ผมไม่มีเงิน” คนพูดทำหน้าจ้อย

“ให้คนที่จ้องนายจ่ายให้ไง บ๊อจจริง”

“ได้เหรออครับ” ตาโตๆ นั้นเปล่งประกายออกมา ช่างเป็นคนที่เก็บความรู้สึกไม่มิดเลยจริง ๆ

“เค้าบอกพี่แบบนั้น แล้วก็เดี๋ยวพี่ช่วยเรียกรถแท็กซี่ให้ พี่รู้จัก

คอนโด Luxe บอกเลยว่าโคตรไฮโซ” เธอกระซิบ

ที่รักได้แต่ขอบคุณคนที่ไม่รู้จักแต่ก็ช่วยเหลือเขาอย่างเต็มที่ ไม่นานรถแท็กซี่สีเหลืองก็พาเขาออกไปจากป้ายรถเมล์

หัวใจหนุ่มน้อยเต้นตึกตัก ถ้าได้งานแปลว่าเดือนนี้เขากับพ่อ ก็ไม่ต้องถูกไล่ออกจากบ้านเช้าแล้ว แอมยังมีเงินไปใช้หนึ่งวงไฟ วง เหล้า และสารพัดหนี้ตามร้านขายของชำต่าง ๆ ที่สำคัญเขาก็จะได้ กินข้าวครบสามมื้อแล้วสินะ ถ้าทำไปสักพักอาจจะเก็บเงินไปเรียน ต่อได้ด้วย ที่รักอายุสิบเก้าแล้ว แต่ยังไม่ได้เข้ามหาวิทยาลัย เพราะ ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว

คนขับแท็กซี่เลี้ยงเจ้าจอดหน้าตึกสูงระฟ้า ด้านหน้าตกแต่ง ด้วยสีทองระยิบระยับจนนึกอยากชุดไปขาย ที่รักลงจากรถอย่างงง ๆ มีผู้ชายใส่เสื้อเชิ้ตดูภูมิฐานคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้กับยามที่หน้าประตู เขามองมา แล้วที่รักก็มองกลับไป ก่อนจะก้มลงดูสภาพเสื้อยืด ตัวโคร่ง แอมเปื้อนแล้วเปื้อนอีกของตัวเอง กางเกงขาสั้นเก่า ๆ และ รองเท้าผ้าใบที่ไม่เหลือเค้าสีเดิม

สภาพแบบนี้ใครจะกล้ารับเข้าทำงานกัน เขานึกหงุดหงิด ตัวเองที่ใจไม่ยอมกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แต่...เอาจริง ๆ นอกจาก ชุดนักเรียนแล้วเขาก็ไม่มีชุดไหนที่ดูสุภาพเลยนี่นา

“คุณคือคนที่โทร. มาสมัครงานใช่ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มถาม เขาเป็นผู้ชายร่างสูง เครื่องหน้าและบุคลิกดูดีมาก ตามมดูอย่าง เจ้าคนนายคนมองตรงมายังที่รัก และแน่นอนว่ามองแบบหัวจดเท้า

เมื่อหนุ่มน้อยพยักหน้า เขาก็เคลื่อนตัวมาจ่ายเงินให้แก่ก๊ี้ ไป 200 บาท ทั้งที่มีเดอรันขึ้นเพียง 89 บาท ตากลมมองอย่างละห้อย เงินจำนวนที่เกินนั้นซื้อหมูได้หลายขีดเลยนะ

“เข้ามาคุยกันข้างใน” ว่าที่นายจ้างเรียก

ที่รักสังเกตเห็นอีกฝ่ายสวมเสื้อเชิ้ตสีกรมท่ากับกางเกงสแล็ก สีดำ รองเท้าหนังก็เงาวับ ดูดีมากจนถ้าไปแสดงละครก็คงได้รับบท พระเอก

เมื่อเดินตามเขาต๋อยๆ เข้าไปก็พบบรรยากาศสีทองและพื้น ลายหินอ่อนสีขาวตัดดำ ชุดโซฟาปรับแขกหรูหรา เสียงเพลงคลอเบาๆ และแอร์เย็นฉ่ำ หูหรรษาเหลือเกิน คนตัวเล็กกว่าแอบเดาในใจว่า อีกฝ่ายอาจจะเป็นดารารองจริงๆ ก็ได้

นี่คงไปทำใครท้องมาแล้วเลี้ยงลูกไม่ไหวสินะ เกลียดนักเขียน พวกรักสนุกแต่ไม่คิดป้องกัน!

พอคิดแบบนี้ในตัวก็ขมวดพันที่ ที่รักเริ่มไม่ชอบหน้านายจ้าง เสียแล้ว แต่กลิ่นเงินก็หอมเสียจนล้นคลอนมโนธรรมในจิตใจ เขาได้ แต่เดินก้มหน้าดูๆ ตามไป พลางแอบยกเลื้อยขึ้นมาดมชนิดหนึ่งว่ามี กลิ่นเหงื่อหรือเปล่า

โชคดีที่ลอบบีของคอนโดหรือบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำหอมปรับ อากาศชั้นดีจนกลบทุกกลิ่นบนโลกใบนี้ ที่รักค่อยคลายใจหน่อย เขา หยุดยีนเหนียวๆ เพราะไม่รู้ว่าจะเอาตัวเองไปไว้ตรงไหน จะนั่งลง บนโซฟาก็กลัวท่าเลอะ

“นั่งสิ” เจ้าของเสียงทุ้มสั่งพร้อมกับจ้องมาด้วยดวงตาคมกริบ ที่รักเก็บๆ กังๆ จนอีกฝ่ายคงรำคาญเลยกระซอกแซกเหน็บนึ่งลง บนโซฟาตัวข้างๆ

โหย... นุ่มมมนุ่ม

“เอาเครื่องตีอะไร”

ที่รักส่ายหน้า ใครจะกล้าสั่ง แต่พนักงานสาวของร้านคาเฟ่ก็ เดินมารอรับออเดอร์ข้างๆ แล้ว

ชายหนุ่มกอดอกแล้วขมวดคิ้วจับ มองอีกฝ่ายด้วยสายตา

ดำเนินทันที

“อย่ามาทำนิสัยจนให้เห็นได้มัย รำคาญ”

ที่รักหน้าตุ้ม หน้าก็หล่อ แต่งตัวก็ดี ทำไมพูดหมา ๆ แบบนี้
ที่รักไม่พอใจก่อนหน้าก็ยิ่งเพิ่มพูน แต่ก็ทำได้แค่สะกดใจตัวเอง
'เงินหนอ หอมหนอ อิมหนอ ปลดหนี้หนอ'

“โกโก้เย็นหรือชาเขียวอะไรพวกนั้นกินได้มัย”

ที่รักเม้มปากแน่น ชอบกินอยู่หรือกนะ แต่ไม่มีเงินไว้ย

“โกโก้ละกันนะ กินชาเขียวปานนี้เดี๋ยวนอนไม่หลับ”

ตากลม ๆ เบิกโตขึ้นไปอีก พูดเองเออเองก็ได้ไว้ย พอพนักงาน
รับออร์เดอร์เสร็จก็จากไปเงียบ ๆ คราวนี้ว่าที่นายจ้างก็ทำศอกลง
กับเช่า แล้วยื่นหน้ามาใกล้เขามากขึ้น

ที่รักเพิ่งได้เห็นหน้าอีกฝ่ายชัด ๆ นอกจากตามคอสตีดำขลับ คือ
เข้มเข้กกันได้ดีกับสันจมูกที่โด่งพอ ๆ กับสันเขื่อน ปากสีชมพูน้ามอง
ผู้ชายตรงหน้าดูดีจริง ๆ ดีจนเริ่มเกร็ง

“ฉันชื่อคิรินทร์ แต่เรียกชื่อเล่นก็ได้ คิวปิด นายล่ะ”

“ที่รัก”

คิรินทร์ สิริประเสริฐไพศาล เล็กคิ้ว เหมือนเขาได้ยื่นไม้ถนัด

“ผมชื่อที่รัก”

“ขนลุก” ร่างสูงทำหน้ารังเกียจอย่างไม่ปิดบัง “ให้เรียกทุกครั้ง
คงไม่ไหว มีชื่อเล่นมัย”

เด็กหนุ่มเม้มปาก หน้าตุ้มอีกรอบ ชื่อเขาเพราะจะตาย และ
เป็นสิ่งเดียวที่คิดว่าแม่ทำถูกต้องแต่ตลอดเขาออกมา แล้วเขาก็ไม่มี
ชื่อเล่นด้วย หากเรียกสั้น ๆ ก็ ‘รัก’ เฉย ๆ ใจ

ชายหนุ่มถอนหายใจพลางจับสังเกตอีกฝ่าย ถ้านั่งเงียบไป
แบบนี้...

“ไม่มีเธอ ฉันตั้งให้ ชื่อจริงที่รัก...ที่รัก...อิม ชื่อเลิฟมัย แพล ว่าความรักเหมือนกัน”

“เลิฟเธอครับ” นับว่าเป็นชื่อที่น่าฟังและความหมายดี ที่รัก ทวนคำแล้วพยักหน้า

“เรียกฉันสั้น ๆ ว่าคิวกี้แล้วกัน คิวกี้ก็ขลุ่ยเหมือนกัน”

“เป็นคนประหลาดจัง ไม่ชอบชื่อตัวเอง” เลิฟจึงงำเบา ๆ แต่ คิดหรือว่ามันจะไม่หลุดรอดไปเข้าหูคนข้าง ๆ

เจ้าเด็กนี่มันช่างพูดจาได้น่าดีเสียจริง

ร่างสูงเตรียมอ้าปากดำ แต่เลิฟรีบเข้าเรื่องเสียก่อน

“เอ่อ ห้าหมื่นที่ว่านี้ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

คิวกี้ได้ทักยิ้มที่มุมปาก และแน่นอนว่ามันดูดีมากจนใคร ๆ ที่ ผ่านไปผ่านมาก็อดเหลียวกลับมามองอีกครั้งไม่ได้

“อยากเป็นแค่แม่ หรือ...จะเป็นอย่างอื่นด้วยล่ะ” เขานึกอยาก แก้งอีกฝ่ายขึ้นมาให้สมกับความปากดี จึงลองเข้าเจ้าเด็กตาโตดู ลักหน่อย

“คะ...คุณ!”

ได้ผล ตาหวาน ๆ คู่นั้นเบิกกว้าง ปากอิมสีชมพูอ้าค้าง คง อยากดำ แต่เหมือนยังลังเลอยู่

“โรคจิต! โรคจิตจริง ๆ ด้วย!” ประโยคหลังเลิฟตะโกนเสียลั่น จนสาว ๆ ที่ยืนเหมยงมองอยู่บริเวณนั้นซุบซิบกันให้แซ่ด

“คุณเป็นนายจ้ำงโรคจิตเธอ! ผม ผม ผมจะเรียกตำรวจ!”

เลิฟไวววยไม่หยุดแถมทำท่าจะลุกขึ้นจนคิดต้องรีบรั้งข้อมือ ไว้ให้นั่งลง แล้วจุกปากเพื่อปราม ตาเขียวปิด

“แสบนัก” เขาพูดเสียงลอดไรฟัน “หล่อขนาดฉันไม่คิดอะไร กับเด็กกะโปโลอย่างเธอหรอก แค่อยอกเล่น ไวววยไปได้”

“เรื่องแบบนี้มันล้อเล่นกันได้หรือครับ ผมฟ้องคุณได้เลยนะ
ข้อหาคุกคามทางเพศนะ” เลิฟทำหน้าตุ้มรอบที่สามของวัน ถ้าไม่
ร้อเงินเขาคงวางมวยกับว่าที่นายจ้างปากเสียคนนี่แล้ว!

คนเกือบถูกฟ้องหลับตาเพื่อสงบอารมณ์ พลังนึกชมในใจ
แต่งตัวมอมแมมดูท่าทางซื่อๆ แต่เอาตัวรอดเก่งและหัวไวไม่เบา

“ขอโทษแล้วกันที่ฉันนิสัยไม่ดี”

“ห้ามทำอีกนะครับ กับคนอื่นด้วย เขาจะมองคุณเป็นคน
ไม่ดีเอา”

ฟังเจ้าตัวเล็กมันพูดแล้วอยากบิบบากจ้งเลย แต่ข่มใจไว้ก่อน
คิด...จ้างให้ได้ก่อนแล้วจะเอาคืนให้สนใจอยากเลย

“เอาละ มาคุยเรื่องงานกันดีกว่า ฉันจะจ้างนายมาดูแลลูกสาว
ฉันในฐานะแม่ของเธอ”

“แม่หรือครับ...” เลิฟทวนคำหน้างวย “ทำไมไม่มีแม่เป็นผู้ชาย
ลูกจะไม่งหรือครับ”

คิดถอนหายใจ เขารู้แล้วว่าต้องมีคนสงสัย และเพราะตำแหน่ง
ประหลาดๆ แบบนี้ไง เขาลงประกาศไปตั้งห้าเดือนก็เพิ่งมีไอ้เด็ก
มอมแมมนี่สนใจมาสัมภาษณ์เป็นคนแรก

“ไม่ได้อยากให้เป็นแม่ของลูกเป็นผู้ชายหรือกะ แต่ที่ต้องเลือก
แบบนี้เพราะฉันจะได้ทำผู้หญิงคนไหนท้องอีกไม่ได้แล้วนะสิ” ชาย
หนุ่มคำราม “แล้วจะมาเลี้ยงดูลูกแปลว่าเราต้องอยู่ด้วยกัน นอน
ห้องเดียวกัน และฉันก็เป็นผู้ชาย ความมอดทนต่ำ ถ้าผู้หญิงไม่ปล้ำ
ฉันเพราะหวังเงิน ฉันก็น่าจะปล้ำเธอเพราะความหื่น”

เขาไม่คิดจะปิดบังพฤติกรรมแล้วๆ ของตัวเองหรือก และ
คิดว่าตัวเองมีไอ้เดียวที่บรรเจิดสุดๆ ไปเลย ถึงยังไงเลิฟก็เป็นผู้ชาย
เขาไม่มีทางพิศวาสหรือหน้ามิดไปหลงปล้ำ และนั่นคือเหตุผล

ทั้งหมดของตำแหน่งงานสุดพิลึกพิลั่น

เลิฟฟังว่าที่เจ้านายพูดแล้วก็ยกมือปิดปากกลืนขำ เขาเริ่มโอเคกับความตรงไปตรงมาของอีกฝ่ายแล้ว มันทำให้รู้สึกที่น่าจะสามารถร่วมงานกันได้ แต่พอคิดอะไรบางอย่างได้ก็ตาโต

“อย่าบอกนะว่า เด็กที่ผมต้องมาเลี้ยงนี่เพราะคุณเพลอไปล่วงเกินแม่เค้าโดยไม่ตั้งใจ”

ร่างสูงส่ายหน้า คนถามจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“คุณแม่ของน้องคงไม่อยู่แล้วใช่ไหมครับ เลยต้องหาคนมาเลี้ยงแทน” หนูมน้อยดึงดรามามา เพราะคิดว่าน่าจะเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้แม่อยู่เลี้ยงลูกไม่ได้

คิดส่ายหน้าอีก

“ไม่ได้เพลอไว้ย่ะ ตั้งใจ Have Fun กันนี่แหละ แต่ไม่รู้ยุ่งยารั้วหรือลืมนี่เสีย เด็กเลยออกมาเป็นพยานความชวยอยู่นี่ไง”

“หมายความว่าลูกคนที่คุณไม่ตั้งใจมีเธอ!” คนฟังขึ้นเสียงเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาทันควันกับคำพูดที่ดูเหมือนไม่ได้รักลูกตัวเองแน่นอนว่าสายตารังเกียจเลิฟก็ไม่คิดจะปิดบัง

ว่าที่นายจ้งตบไหล่ไปที่อย่างหมั่นไส้

“แต่ฉันก็รับผิดชอบนี่ไง กำลังจะรับเธอมาเลี้ยง แต่แค่ไม่ได้รักกับแม่ของเด็ก เราเป็นแค่เซ็กซ์เฟรนด์กันตอนฉันเรียนเมืองนอกแล้วมันก็พลาด”

เลิฟเริ่มเกลียดเขานิดหนึ่ง คำว่า ‘พลาด’ และ ‘ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด’ เป็นคำต้องห้ามในใจเขา เพราะแม่แท้ๆ ที่ทิ้งเขาไปก็พูดทำนองนี้บ่อยๆ ส่วนพ่อก็เลี้ยงเขาด้วยลำแข้งตลอดเวลา แถมยังต้องทำงานหนักตั้งแต่เด็ก อาหารก็ได้กินไม่เต็มที่มีส่วนสูงน้อยกว่าคนอื่น ต้องมีเด็ก ๆ ที่ต้องทนกับความเจ็บปวดแบบนี้อีกก็คนกันนะ

จากที่โกรธ ดวงตาคู่นั้นกลับค่อย ๆ หมองลงเรื่อย ๆ จนมันดู น่าสงสารในสายตาคนมอง คิวไม่รู้ว่าเจ้าเด็กตรงหน้าคิดอะไร มากมาย

“นี่ ยังไงลูกก็เกิดมาแล้ว และฉันก็รักเธอ ไม่งั้นจะเครียดเรื่อง หาคณเริ่งอยู่นี่เธอ เดือนหน้าแม่เค้าจะเอามาส่งที่เมืองไทยแล้ว”

เลิฟที่เพิ่งหลุดออกจากวงค์ความคิดพยักหน้า ไซ้...อย่างน้อย คนตรงหน้าก็ยังพยายามหาสิ่งที่ดีให้เธอ แถมลงทุนจ้างพี่เลี้ยง สุดแพงอีกด้วย

“เพราะฉะนั้นเธอต้องเตรียมตัวให้พร้อม ฉันจะส่งไปเรียนวิธี เลี้ยงเด็ก เรียนทำอาหาร แล้วก็เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อต้องสื่อสาร บางคำกับปานดวงใจ”

“ปานดวงใจ” เลิฟทวนคำ

“ชื่อยายหนูใจ น่ารักมั๊ย”

“ครับ” เลิฟยิ้มได้อีกครั้ง แต่ได้ยินชื่อเขาก็รักและเอ็นดู เด็ก ผู้หญิงคนนั้นต้องน่ารักมากแน่ ๆ

“เธอเติบโตมาอย่างดี นายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจ้างแม่เธอ อุ้มท้อง ไม่ยอมให้เธอไปทำแท้ง แล้วก็ต้องได้กินนมแม่จนถึงหนึ่ง ขวบ ตอนนี้ก็กำลังจะครบกำหนดส่งลูกคืนแล้ว”

“คุณก็ยังคงเป็นคนดีอยู่บ้าง”

“เลิฟ ขึ้นปากหมาอีก จะหักเงินเดือนแล้วนะ”

“ล้อเล่นนะครับ” ลูกจ้างตัวน้อยปะแหละ

“ฉันเองก็ไม่ได้อยากทำให้เด็กที่เกิดมาไม่มีความสุข แต่ด้วย บริบทหลายอย่างมันทำให้ฉันกับแม่เธออยู่ด้วยกันไม่ได้”

“ครับ”

“แต่ฉันก็อยากให้ปานดวงใจมีทั้งพ่อและแม่”

“ที่เป็นผู้ชาย?”

แน่นอนว่าเลิฟกวอดีน คิวจึงยกมะ هنگขึ้นมาชูทันที

“ฉันจะเรียกนายว่าหม่าม้า แล้วนายก็ต้องเรียกฉันว่าปะป๊า”

“แล้วน้องจะงมัยว่าทำไมหม่าม้าแก็เป็นผู้ชาย” ว่าที่คุณแม่
ยังอดไม่ได้กับเรื่องนี้

“เด็กขบวบนิ่งแก็เพศไม่ออกหรือ โดหน่อยแล้วเราค้อย
อธิบายเหตุผลทั้งหมดให้แกฟัง โอเค”

เลิฟคิดว่ามันไม่ค้อยเข้าท่าเท่าไร เพราะสุดท้ายก็จะสร้าง
ปมให้แกเด็กอยู่ดี แต่สำหรับตอนนี้มันก็เป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับ
คิวและลูกสาว

“ฉันไม่เอากพลาดทำเด็กที่ไห้เกิดมาอีก และฉันก็พาปาน-
ดวงใจเข้าบ้านใหญ่ไม่ได้” ร้างสูงอธิบายต่อ “ได้แต่หวังว่าเธอจะรัก
ปานดวงใจเหมือนลูก แล้วยกเลี้ยงดูเธอให้ดีที่สุด...ไม่สิ เราสองคนจะ
ช่วยกันเลี้ยงดูเธอให้ดีที่สุด”

เท่านั้น...ไฟที่แผ่นหลังของเลิฟก็ลุกโชน มันมีพลังยิ่งกว่า
คำปลุกระดมของตรีอ่ายชายตรงเสี่ยอีก

หน้าที่เขาคือ...ทำให้เด็กหญิงปานดวงใจเติบโตขึ้นมากด้วย
ความรัก และเป็นเด็กที่น่ารักของสังคม

แถม...เงินเดือนก็ยังมีมหาศาลขนาดที่จับปริญญาไหยังไม่ได้
เงินเดือนเท่านั้นเลย อีๆ

“เอาบัตรประชาชนมาหน่อย” นายจ้งหนุ่มแบมือ

“อะ เอาไปทำไมครับ”

“ถ่ายเอกสารเก็บหลักฐานไว้สิ เกิดนายเป็นอาชญากร ฆ่า
ปาดคอฉันขึ้นมาทำไงละ”

“ผมไม่มีประวัติไม่ตีนะครับ แต่นี้บัตรครับ เพื่อความสบายใจ”

คิดรับมาแล้วเดินไปให้พนักงานต้อนรับช่วยถ่ายเอกสารให้
หลังจากเอาสำเนามาให้เลิฟเซ็นชื่อ เขาก็เอาบัตรตัวจริงคืนเจ้าของ

“เริ่มงานพรุ่งนี้ ไปบอกลาที่บ้านซะ แล้วก็ไม่มีโทรศัพท์ไซม์ัย
ตามมา เดี่ยวพาไปซื้อเลย จะได้คุยกันได้” คิวลุกขึ้นเต็มความสูง เขา
เป็นนักธุรกิจที่ยิ่งหนุ่มจึงมักคิดเร็วทำเร็วเสมอ

“หักจากเงินเดือนรีเปล่าครับ”

“นี่ ฉันไม่ใช่คนงกนะเว้ย ถือว่าเป็นของขวัญจากปีานะครับ
嘛 แล้วเราจะได้เริ่มต้นชีวิตครอบครัวกันสักที”

เลิฟวิ่งตามคนขายาวเข้าร้านนูนออกร้านนี้ให้รุ่น พ่อของ
ยายหนูปานดวงใจใช้เงินเป็นทิวๆในห้องน้ำเลย

“นี่ไอโฟนรุ่นใหม่ล่าสุด”

“นี่เสื้อผ้าชุดใหม่ ไปโละชุดเก่าแร้นแค้นทิ้งซะ รสนิยมแย่มาก
รับไม่ได้”

“นี่กุญแจรถ อ้อ ฉันต้องส่งเธอไปเรียนขับรถก่อนไซม์ัย”

“นี่บัตรเครดิตวงเงินหนึ่งแสน ไว้ซื้อของให้ลูกของเรา”

สารพัดนี่! ของนายจ้างหนุ่มเล่นเอาเลิฟเห็งออก ตอนนี้ทั้ง
สองคนเดินอยู่ในอะเวนิวแห่งหนึ่งใกล้คอนโด แคว้นแรกที่เจอกัน
คิวก็ให้สารพัดสิ่งแก่เขา ถ้าไม่นับว่าปากหมามาก ๆ เรื่องอื่นก็ยิ่ง
ถือว่ามีค่า

“แล้วก็เรื่องสุดท้าย เลิกนิสัยจนซะ รวยให้ชิน เพราะเธอคือ
แม่ของปานดวงใจ”

เลิฟทำปากคว่ำ เขาว่าไม่ทันขาดคำ ฟันหมาอีกละ

“เข้าใจมั๊ย”

“ครับ!”

“แล้วคุณรวยมาจากไหน ทำไมใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายแบบนี้” เลิฟ
คันทักตามไม่ได้

คนที่เดินนำหน้าหยุดก็จนจุมุกเลิฟแทบทิ่มหลังเขา ร่างสูง
หันมาพร้อมยื่นกระดาษแผ่นบางให้ “นี่นามบัตรฉัน”

เลิฟรับมาดู ก่อนจะตาโตกับนามสกุลและตำแหน่งของอีกฝ่าย
นี่มันตระกูลเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ระดับต้น ๆ ของประเทศ
เลยนี่นา แล้วเป็นผู้บริหารด้วย

“กิจการที่บ้าน”

“รวยขนาดนี้ ที่บ้านไม่มีคนช่วยเหลือเหรอครับ”

“ขี้เนื้อให้ที่บ้านรู้ว่าฉันมีลูกแล้วได้ถูกตัดออกจากตระกูลแน่ เพื่อ
ความสบายของฉัน เธอ และหนูปานดวงใจ ปิดเรื่องนี้ให้มิด”

“แล้วถ้าวันดีคืนดีคนที่บ้านคุณโผล่มาที่ห้องล่ะครับ”

“หึ” ชายหนุ่มเอานิ้วโป้งปิดจุมุก แล้วยึดอกฝั่งผายก่อนจะ
ประกาศก้อง “คุณอย่าจะไม่มีวันหาเจอ เพราะฉันซื้อห้องฝั่งตรงข้าม
กันไว้อีกห้อง มาเคาะไปสิ ห้องเก่าฉันมีคนอยู่เสียที่ไหน ฮะฮ่าา”

“ซื้อห้องไว้สองห้อง?!”

“จะพูดให้ถูกคือห้องเดียว เพราะห้องเก่านั้นเป็นสมบัติที่
คุณย่าซื้อให้ฉันต่างหาก”

“ร่ำรวยสุด ๆ ไปเลย”

“เอามือมาลูบแขนฉันสิ ฉันว่าคงมีเศษทองติดมือเธอไปละ”

คนฟังทำหน้าอึ้งย้งวะ จากที่เคยคิดว่าเป็นงานสบายก็เริ่ม
เห็นเค้าลางความลำบาก นี่มันงานช่วยปกปิดความลับของไฮโซชื่อ
ดังชัด ๆ ยิ่งทำให้เขานึกสงสารแม่หนูปานดวงใจเข้าไปอีก โดมาแล้ว
จะรู้สึกยังไงนะ ขนาดญาติผู้ใหญ่ยังไม่เคยเห็นหน้าเธอเลย พอคิด
ได้ดังนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นสบตาปะป๊าของแม่หนูปานดวงใจ

“ผมจะดูแลปานดวงใจให้ดีที่สุด” เลิฟให้คำมั่น “แกจะต้องได้รับความรักอย่างเต็มที่ ชดเชยกับหลาย ๆ อย่างที่ขาดหายไป”

คิดเชื่อว่าเลิฟไม่ได้พูดประชด แวดตาของเจ้าหนูตรงหน้าจริงจังเสียจนเขารู้สึกเต็มตื่นในหัวใจ

“อืม เรามาพยายามเพื่อยายหนูด้วยกันนะ”

หลังจากนายจ้างบอกให้เขาเลิกนิสัยจน วันรุ่งขึ้นเลิฟจึงไม่ชนะโรมาคอนโดอีกฝ่ายสักอย่างเดียว เพราะสมบัติที่เขามีติดตัวทุกชิ้นล้วนบ่งบอกถึงความจนทั้งสิ้น

ตอนนี้เขาเป็นอยู่หน้าคอนโดเดิม นั่งแท็กซี่มาด้วย ไม่งั้นเสื้อผ้าที่สวมอยู่คงจะยับย่นเพราะรถเมลล์ที่มีผู้คนเบียดเสียด

“โห ม้า!” นายจ้างร้องเสียงดังพร้อมมองคนตรงหน้าด้วยสายตาแบบใหม่

ลูกจ้างเขาเปลี่ยนไปมาก แค่สวมเสื้อเชิ้ตสีครีมกับกางเกงผ้าสีน้ำตาลอ่อนยาวเหนือข้อเท้าเล็กน้อย และรองเท้าน้ำตาลเข้มเข้ากัน ใบหน้าอ่อนเยาว์ที่เคยมอมแมมเมื่อวานกลับดูสะอาดสะอ้าน แก้มสีชมพูปลั่งรับกับดวงตากลมหวาน ริมฝีปากก็สีสวยสุขภาพดี แถมยังมีออรา์เบาวิทย์ไว้เคียงสาอีก

ชายหนุ่มเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าเขาจะอดใจไม่คิดฟุ้งซ่านกับแม่ของปานดวงใจเวอร์ชันผู้ขายได้หรือเปล่า

พฤติกรรมที่มองหวัจตเท้า แลบลิ้นเลียริมฝีปากของอีกฝ่ายทำให้เลิฟเลิกลั่นทันที

“มะ มีอะไร คุณ ห้ามคิดหีนะ แจ้งความจริงจริงๆ นะ มีโทรศัพท์แล้วด้วย!”

“ตบปากตัวเองเดี๋ยวนี้ บอกให้เรียกฉันว่าอะไร”

“ก็มันไม่ชิน”

“ชินซะ ไม่งั้นทุกครั้งที่เราเรียกผิดจะหักเงินเดือน ค่าละห้าพัน
ดีมัย”

“ห้ามนะครับ!”

เรื่องเงินเรื่องใหญ่นะโว้ย เลิฟไวควายในใจ

“เรียกใหม่”

“ปะ...ปะป๊า”

“เก่งมาก ตกรางวัลให้” เขาคักเงินออกมาให้สองร้อยเล่นเอา
อีกฝ่ายเหวอ แต่ก็ตะครุบไว้ เพราะค่าแท็กซี่ที่นั่งจากหน้าสลัมมาถึง
นี่มันก็ไม่ใช่น้อยนะ

คิดเดินนำอีกฝ่ายไปที่ลิฟต์ ยืนคีย์การ์ดไปแตะกับเครื่องรับ
แล้วกดเลขชั้น

“จำด้วยนะ ห้ามติดอยู่ในลิฟต์ ห้ามเดินตามคนอื่นออกไป”

“ครับ แตะการ์ดแล้วกดชั้นยี่สิบเจ็ดไปห้องคุณคิว เอ๊ย ห้องป้า
คนเดียว”

เลิฟเก็บมันใส่กระเป๋าเงินที่คิวเห็นแล้วต้องถอนหายใจ เขา
กดเปิดมือถือเพื่อเข้าเว็บไซต์ร้านแบรนด์เนมที่สั่งซื้อบ่อยๆ แล้วสั่ง
กระเป๋าเงิน YSL แบบชิปไบยาวมาให้ทันที

มาใช้ถุงชิปล็อกอะไร คนรวยรับไม่ได้!

เมื่อลิฟต์เปิดออกกว้างสูงก็เดินนำเข้าไปที่ห้องชุดขนาดใหญ่
ทำเอาเลิฟที่เดินตามมาตัวแข็งทื่ออีกรอบ ไม่คิดว่าในตึกแบบนี้จะ
สามารถสร้างที่อยู่อาศัยให้มีลักษณะคล้ายบ้านได้ มันมีห้องโถง
ขนาดใหญ่ โซฟารับแขกชุดใหญ่ บาร์เครื่องดื่ม แยกห้องครัวแบบ
ฝรั่งไว้มุมหนึ่ง มีระเบียงกว้างขวาง และเพราะเจ้าของห้องเปิดม่าน
ไว้จึงมองเห็นวิวกรุงเทพฯ ได้อย่างชัดเจน

เลิฟยังยืนตะลึงอยู่กับที่ เขาเพิ่งเคยเห็นโลกในมุมนี้เป็นครั้งแรก

“ห้องนอนอยู่ข้างบน”

ร่างสูงชักชวนให้ลูกจ้ำงหนุ่มเดินขึ้นไปดู แน่ใจว่าต้องลากข้อมือนั้นแหละ อีกฝ่ายถึงยอมออกเดินตามไป จึงเห็นว่าพื้นที่ด้านบนแบ่งเป็นสองฝั่ง

“อันนี้ห้องเล็กไม่ได้ใช้ เราสองคนนอนห้องนี้”

คนฟังทำหน้างั้นงันที่ ไม่คิดว่าชีวิตลูกจ้ำงอย่างเขาจะได้รับอภิสิทธิ์ขนาดนี้

“นอนด้วยกัน แต่ป้าทำเตียงแยกไว้ให้แล้ว มีที่นอนของเจ้าตัวเล็กอยู่ตรงกลาง”

เลิฟพยักหน้า คำแทนตัวว่าป้าและบรรยากาศเป็นกันเองของอีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกเหมือนกับว่ารู้จักกันมานานแล้ว

“มานอนฝั่งนี้ ป้านอนฝั่งนี้” คนพูดพายมือให้เห็นเตียงกว้างสองหลังซึ่งวางอยู่บนตั่งไม้บิลด์อินเตี้ย ๆ ตรงกลางเป็นเตียงนอนเด็กน้อยที่กั้นคอกไว้อย่างสวยงาม

“กลางคืนเราจะได้ช่วยกันดูลูกได้”

แม้ว่าคิวไม่ได้ตั้งใจจะมีป้านดวงใจ แต่เขาก็ไม่ได้ใจร้ายถึงขนาดไม่ยอมรับลูกตัวเอง เขาอยากให้ลูกเติบโตขึ้นมาด้วยความรักและเป็นเด็กดีของสังคม ส่วนจะทำให้ทวดของลูกเข้าใจได้ยังไงนั้นขอพักไว้ก่อน เพราะยังคิดแผนดี ๆ ไม่ได้

“แล้วนี่ตู้เสื้อผ้า ป้าเคลียร์ราวไว้ให้มาแล้ว” พูดพลางเดินนำไปยังวอลล์อินคลอเซตซึ่งราวขาวเต็มไปด้วยเสื้อผ้า รองเท้า เนกไท ชั้นวางนาฬิกา น้ำหอม และเครื่องประดับอื่น ๆ ของผู้ชาย ส่วนราวซ้ายว่าง

เลิฟทำหน้าที่ตะลึง ดูเสื้อผ้าคนรวยนี้ใหญ่กว่าบ้านเขาทั้งหลัง
อีก

“คิดว่าอยู่ได้มั๊ย”

“เกินกว่าได้อีกครับ เอาจริงๆ เกร็ง แล้วก็เกร็งใจมากด้วยที่
ต้องนอนห้องเดียวกับคุณ เอ๊ย ป้า ห้ามตัดเงินผม เอ๊ย ม้านะ!”

คิวซาก็ถามอย่างไม่วางมาดอีกต่อไป

“เรามาสันทันกันไว้ให้มาก ๆ พอลูกมาจะได้มีกลิ่นอายของ
ครอบครัวที่แท้จริงไง”

เด็กหนุ่มพยักหน้า

“แล้วก็กฎในการอยู่ร่วมกัน ขอให้พูดความจริงกับป้าทุกอย่าง
เราจะว่ากันด้วยเหตุผล โอเคมั๊ย”

“ครับ”

“แล้วก็...ห้ามขโมยของ”

เลิฟขมวดคิ้ว

“อยากได้อะไรก็ขอให้บอก ป้าคิดว่ารวยพอที่จะซื้อทุกอย่าง
ที่ม้าอยากได้ อย่าหยิบฉวยอะไรไปโดยพลการ” เจ้าของห้องหยุดไป
นิดหนึ่งแล้วพูดต่อ “ป้าไม่รู้ว่าม้าโตมาจากสังคมแบบไหน แต่ดูจาก
เมื่อวานและสมบัติในตัวแล้วคงไม่ค่อยจะมีกินนั้ก”

พูดขนาดนี้ลากไปตบหน้าที่สี่แยกปทุมวันเลยดีกว่า

“ป้าไม่ได้ตั้งใจจะดูถูก คนเราเลือกเกิดไม่ได้ป้ารู้ ขนาดเลือก
ไม่ให้เกิดยังไม่ได้เลย” ชายหนุ่มพยายามยิ้มแหย่ เลิฟจึงคิดว่าเขา
คงหมายถึงน้องปานดวงใจนั่นแหละ

“ถ้าเงินไม่พอใช้ให้บอก อยากได้อะไรให้ขอ ป้าจะให้เท่าที่ให้
ได้ เพราะจากที่สัมผัสป้าเชื่อว่าม้าเป็นคนดี แล้วก็ตั้งใจที่จะดูแลยาย
หนูปานดวงใจจริงๆ แต่ป้าไม่รู้ว่า...สังคมรอบข้างของม้าจะมา

ทำร้ายตัวมันเองหรือเปล่า อย่างเช่นรอยข้ำที่มุมปากนี้ เมื่อวานยังไม่มีนะ”

เจ้าตัวผลอยกมือขึ้นลูบอย่างตลกใจ ไซลี เขาเพิ่งโดนพ่อตบมาเมื่อวานตอนกลับถึงบ้านแล้วไม่มีเงินให้ตามที่อีกฝ่ายเรียกร้อง

ตากลมหลุกหลิกทันที คิดสนใจเขามากกว่าที่คิดเสียอีก เพราะมันเป็นแค่รอยเล็ก ๆ ที่ถ้าไม่สังเกตคงไม่เห็น

ร่างสูงเห็นอาการเหมือนเด็กกลัวความผิदनนั้นแล้วก็นึกเอ็นดู เขาก็ลงมาหา ไซลีมือข้างหนึ่งเซยคางอีกฝ่ายขึ้นแล้วเป่าลมอ่อน ๆ ลงไปเบา ๆ เหมือนที่แม่เคยทำยามที่เขาตัวเล็ก ๆ

“ม้าหายเจ็บนะ ป๊าเป่าให้”

“คะ...คุณ เอ่อ ป๊า ซ้อมเลี้ยงลูกเหรอ”

คือมมยืม ผลอดคิดว่าคนตรงหน้าก็หน้าตาน่ารักไม่หยอก แถมผิวที่ได้สัมผัสเมื่อครู่ก็สีนํ้ามือนี้อ เขาคงจะออกห่างจากใบหน้าที่เขาเริ่มจะขึ้นสีแดงเรื่อ่นั้น

“ซ้อมไว้ เค้เรียกว่าเป่าเพียง”

เลิฟพยักหน้า รู้สึกปั่นป่วนในอก นอกจากความรู้สึกดีที่ได้รับ ความห่วงใยแล้วมันยังมีอีกความรู้สึกหนึ่งที่เรียกไม่ถูกว่าอะไรปนอยู่ด้วย ตั้งแต่โตมาเขายังไม่เคยได้สัมผัสความอ่อนโยนขนาดนี้จากบุพการีเลย แต่เลิฟก็ไม่ใช่คนแข็งกระด้าง เพราะเขาไม่ชอบให้คนอื่นปฏิบัติต่อเขายังไง เขาก็จะทำตัวให้ตรงข้ามกับสิ่งที่เขาไม่ชอบ

“มาดูตารางเรียนกันดีกว่า ม้ามีเรียนเพียงเลยเพื่อเตรียมตัวเลี้ยงเด็กน้อยของเรา” ชายหนุ่มก้มมือชวนเลิฟเข้าไปในห้องทำงานของเขา มันเป็นเพียงโต๊ะโล่ง ๆ ที่มีไม้ตบูกวางอยู่เครื่องหนึ่ง เขาเปิดฝาพับขึ้น แล้วชี้ให้ดูที่ตารางเวลา

เพอร์ซี่ x เเมอ

باب! เสียงฝ่ามือกระทบเนื้อออกแน่น ๆ ที่ได้มาจากการอัดโปรตีนและเวทเทรนนิ่งอย่างหนักหน่วงดั่งลั่นกลางห้องนอนบนคอนโดหรู

“เอาออกไปเดี๋ยวนี้ละ!” เสียงขู่ดังมาจากริมฝีปากสีแดงกำ้าเจ้าของเสียงทำหน้ายุ่งสุดขีด ซึ่งตาเรียวเฉียวจงดุ่มองคนที่กดตัวเองไว้ใต้ร่างที่เกิดจากการเรียงต่อกันของกล้ามเนื้อสุดเพอร์เฟกต์

“ทำไมครับ มันทำให้มีอาการอื่นอีกแล้วหรือ” เอ่ยเสียงทะเล้นอย่างยั่วเย้าแล้วเริ่มขยับสะโพกเนิบนาบอย่างนឹกลุ่ก พลังยกสองขาเรียวให้สูงขึ้นจนแทบพาดบ่าอีกครั้ง

การที่คนข้างล่างนิ่งไม่ขยับขึ้นก็ไม่ได้แปลว่าสมยอมเสมอไป แต่หมดแรงแล้วโว้ย! เล่นจัดหนักตั้งแต่กลับจากฝึบจนท้องฟ้าสว่างไปเสียหนึ่งแล้ว

“เพอร์ พี่ไม่เล่นนะ ไม่ไหวแล้ว”

“ผมก็ไม่เคยเล่น ๆ กับพี่อยู่แล้ว ผมนะเอาจริงทุกรอบ”

“ไอ้เด็กผี!” เมา ดีไซเนอร์เสื้อผ้าแบรนต์ดั่งวัยสามสิบต้น ๆ ต่ำเข้าให้

“เด็กผัวครับ ไม่ใช่เด็กผี ออกเสียงให้ถูกต้อง” เพอร์ซี่ นายแบบหนุ่มลูกครึ่งเกาหลีสบอ ก ยิ่งเห็นคนถูกแก้งทำหน้างอ เขาก็ยิ่งชอบ จึงก้มลงไปดูคปากสีแดงบวมเจอนั้นแรง ๆ

เมาตื่นชลุกชลัก แต่แรงเท่าแมวตื่นแบบนั้นจะสู้เสือโคร่งวัยฉกรรจ์ได้อย่างไร

เพอร์ถอนปากแล้วผละออกมาดูคนหอบ

“นี่เกรงใจเลขสามของพี่บ้างได้มั๊ย ไม่ได้แรงดีเหมือนพวกเด็กเอ๊าะ ๆ นะ!”

คนหล่อหัวเราะพริต “แก็่ๆ แบบนี้แหละชอบ เอวโคตรมัน
แล้วก็เป็นงานเวอร์”

คนตัวเล็กกว่าชวนนมคนพูดเข้าให้อย่างหมั่นไส้ เพอร์รวบ
ข้อมือของอีกฝ่ายไปตริ่งไว้เหนื่อศึระะ ก่อนจะแทรกคิ่นเข้าไปใน
ริมฝีปากสีเซอริที่ชิมก็ทีก็แสบ เขาสู้รบกับคิ่นอีกฝ่ายอย่างเมามัน
เปลี่ยนองศาหน้าให้กคิ่นกินได้มากขึ้นๆ จนคนที่บอกให้พอให้หยุด
ให้ถอยเมื่อสักครู่กลับเริ่มขยับสะโพกสอดรับกับจังหวะของเขา
เสียแล้ว แถมยังขยับเร็วกว่าเขาไปอีกหนึ่งสเตป

หึๆ คนแก็่เครื่องติดแล้วสินะ

เพอร์ถอนริมฝีปากออกมาเพื่อมองคนตาตุ่ที่ตอนนั้กลายเป็น
หวานเชื่อมเซ็กซี เเมอตัวแดงเรื่อแล้วยังทำหน้าที่ชวนขย็อยู่บน
ผ้าปูที่นอนสีแดงเบอร์กันดีที่ช่วยขยับให้ผิวขาวนนั้นนำหลงไหลเข้าไป
อีก

“พีจะไม่ไหวแล้ว ฮึ๊ก” คนหน้าเซียวักดริมฝีปากอย่างข่ม
อารมณ์ เอ่ยวอนขอ แล้วลุกขึ้นคุกเข่าหันหลังให้ เอียงหน้ามาเล็ก
น้อยก่อนจะใช้สองมือแหวกกันตัวเองอย่างยั้วยวนใจเจ้าเด็กหีน

เฝียะ!

นายแบบหนุ่มพาดฝ่ามือลงบนก้นแดงอนเสียดังลั่นห้อง
ฮึ๊ก!

“ฮึ๊ก หยะ...อยากได้ของเพอร์แล้ว...” เเมอบีบเสียงสะอื้น
ชวนหัวใจอ่อนแรง

จะส่งเสียงยังงี้ก็ได้ แต่จะสายสะโพกวน แล้วเอามือแหวก
กันต่อหน้าเขาแบบนี้ไม่ได้

เพอร์ที่ชวนอาวุธเข้าไปจนเเมอสะดุ้ง ส่งเสียงนำสงสารเหมือน
ลูกแมวตัวเล็ก ๆ โดนตี

จริตตินักนะคุณแฟน!

เขากดแผ่นหลังอีกฝ่ายลงอีกหน่อย แล้วคว้าสะโพกกลมๆ
นั้นเข้าหาตัวเพื่อขยับกายอย่างร้อนแรงต่อทันที

นายแบบหนุ่มขอมปล่อยเหยื่อตอนเกือบแปดโมง เฉือนอนนิ่งราวกับคนเป็นอัมพาตทันที ขนาดดวงตายังไม่เอียงขยับ เพราะเหนื่อยล้าและวงเกินกว่าจะต่อกรกับเด็กผีแล้ว

“นี่ถ้าไม่ต้องเข้าเรียนนะ ผมไม่ปล่อยพี่แน่”

“แล้วไม่หลับไม่นอนจะเรียนรู้เรื่องมัย เสียตายค่าเทอม!”

คนหมดสภาพยังมีแรงขึ้นเสียง

“ซึ่บัจจ เดียวกลับมานอน ไปปรับด้วยนะ เลิกเที่ยง” เจ้าของเสียงซึ่เล่นก้มลงกระซิบที่ข้างหูคนนอนแนบหน้าไปกับหมอน

“ไม่ไปไฉ่!” เฉอຍังไกรรที่อีกฝ่ายไม่คิดถนอมเขาลักนิต มีคนรักดูต้นบนเตียงอยู่ร่วมบ้านนี้ก็ไซ่ว่าจะเป็นลามกเสมอไปนะ

“ไม่มีแรงขยับรดแล้วเนี่ย” เด็กตัวโตอ่อน

เฉอเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่อออดอ่อนอยู่ข้างตัวแล้วอยากหยิกแก้มให้หลุดคามืออ้นัก

“คำนั้นมันควรเป็นพี่พุดมัย ซ้อสะโพกหลุดรีเปล่าเนี่ย รอบหลังนี้ไม่ยั้งเลยนะเพอร์”

เพอร์หัวเราะร่วน “นะ นะ เที่ยงไปปรับหน่อย ไปหาอะไรอ่อยๆ กินกัน แล้วค่อยกลับมานอนตอนบ่าย กลางคืนจะได้มีแรงทำต่อ”

เฉอปาหมอนใส่อีกฝ่ายทันควัน “ไอ้เด็กผี!”

“พี่ทำเสน่ห์ใส่ผม ทั้งรักทั้งหลงจนใจหัวไม่ขึ้นแล้วเนี่ย”

“ไปมหา'ลัยให้ไวเลย โคนไทรี่ขึ้นมาจะสมน้ำหน้าให้”

พอด!

“เมียเป็นห่วง ซีนใจ”

เฉอซี้เกียจจะต่อปากต่อคำอีกจึงนอนคว่ำหน้าหันไปอีกทาง แล้วหลับตาลง เป็นสัญญาณว่าเลิกสนทนาแล้ว

แต่เมื่อเสียงฝีเท้าเพอร์ห่างออกไปจากเตียงได้สักระยะ เฉอ ก็หันไปมองตาม แล้วอดขยับปากบอกไม่ได้

“เพอร์...มีไข่ต้มกับนมอยู่ในตู้เย็นนะ กินก่อนออกไป” เขา ไม่อยากให้คนที่ใช้แรงมาทั้งคืนหิวโซ กลัวสมองจะขาดสารอาหาร ตายเสียก่อน

“เนี่ยๆ พี่ชอบให้ตีป แล้วจะไม่ให้อายากลากชั้นเตียงตลอด เวลาได้ไง”

“รีบไปไป!”

น้ำเสียงโคตรเกรี้ยวกราดไม่สมตัวเลยสักนิด เพอร์จำอยู่คนเดียว เขาเดินกลับมาหาคนหญิงแต่ทำตัวแสนน่ารักอีกรอบ นิ่งหมิ่นๆ บนขอบเตียง มองคนที่กำลังจะเข้าสู่ห้องนิทรา แล้วตัดสินใจพูดเรื่องที่ยังค้างคาใจอีกรอบ

“พี่เฉอ เรื่องที่ผมบอกว่าอยากมีลูกอะ พี่คิดไงหะ”

เฉอถอนหายใจ เหนื่อยจะตายห้าอยู่แล้ว ยังอุตส่าห์มาคุยเรื่องมุ้งมั้ง “เลี้ยงเด็กมันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะเพอร์ เราคบกันสองคนแบบนั้นมันสนุก จะหัวหกกันขวิดแค่ไหนก็ได้ เบื่อกันก็แค่เซย์กู๊ดบาย แต่ถ้ามีเด็ก...เค้าคือลูก...คือคนที่เราต้องรับผิดชอบ”

“ที่ผมอยากมีลูกเพราะผมไม่อยากเลิกกับพี่ไง” เด็กหนุ่ม รุนนึ่งพูดตามความคิด เขาชอบหัวไหล่เปลือยของคนอายุมากกว่าเบาๆ ด้วยความรักใคร่และหลงใหล

พวกเขาเจอกันในงานเลี้ยงของนิตยสารฉบับหนึ่ง เริ่มต้นคุย

กันแบบคนรักสนุกแต่ไม่คิดผูกพัน แถมเจนนามทั้งคู่ แต่พอขึ้นเตียงด้วยกันบ่อยๆ ได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ตามที่ได้สารทุกข์สุกดิบกันบางช่วงที่พักกิจกรรม เพอร์ก็กลับเริ่มรู้สึกว่าเธอไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่ผ่านเข้ามา และเขาเองก็อยากมีใครสักคนรอกลับบ้านทุกวันแล้ว

“ผมรักพี...ผมอยากอยู่กับพีไปนานๆ”

ทั้งห้องเงียบกริบ มีเพียงเสียงแอร์เบาๆ กับลมหายใจของคนทั้งสอง แสงอาทิตย์ด้านนอกลอดเข้ามาเพียงน้อยนิดตามรอยแยกของม่าน ทั้งห้องจึงยังดูสลัว และมีความกำกวมระหว่างเย็นชืดกับอบอุ่น

ใช้ว่าเธอจะไม่หันไหวกับคำพูดนั้น แต่เพราะผ่านโลกมามากกว่าเพอร์ทำให้เขาคิดมากกว่า

เมื่อรุ่นพีเจียบไปแจกเช่นทุกครั้งที่คุณกันเรื่องนี้ เพอร์จึงรู้สึกเหมือนหัวใจเขาโดนบีบรัด มันกระอักกระอ่วนและวูบไหว

“หรือว่าพีไม่รักผม ขนาดที่เราจะอยู่ด้วยกันได้ตลอดไป”
คนอยากมีลูกพูดเสียงเบาลง

ใช้ว่าเธอไม่เจ็บที่ได้ยินเพอร์พูดแบบนั้น อยู่ด้วยกันมากก็นาน อีกฝ่ายกำลังตัดพ้อเขารู้ดี

ไม่ใช่ว่าไม่รัก แต่เขาแค่ไม่ค่อยแสดงด้านความรักออกไปมากนัก เพราะยังต้องเผื่อใจไว้บางส่วน เพอร์ยังเด็ก แถมยังอยู่ในวงการที่พร้อมจะเจอคนใหม่ได้ตลอดเวลา ส่วนเขาเป็นแค่นัซเนอร์เสื้อผ้า แบนด์กลางๆ แบนด์นิ่งเท่านั้น อายุก็เยอะกว่าอีกฝ่ายเกือบรอบร่างกายที่เหี่ยวโหมมไป อีกเพียงไม่นานก็คงตอบสนองสิ่งที่เพอร์ชอบสักหน้าไม่ได้

“ผมขอโทษที่เรียกร้องมากไป แต่...ที่ผมบอกว่ารัก...ทุกครั้งมันออกมาจากความรู้สึกจริงๆ นะ ผมรักพี พีรับรู้มันได้บ้างมั๊ย”

เธอรู้ว่าอีกฝ่ายเจ็บปวดที่เธอไม่ค่อยแสดงออกเป็นคำพูด หรือการกระทำแสนหวานโรแมนติก เธอเพียงแค่แสดงความห่วงใย อีกฝ่ายผ่านเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นการมีข้าวเข้าไว้ให้ในตู้เย็น ชื่อของกินที่ชอบมาให้บ่อยๆ อะไรประมาณนั้น นอกเหนือจากนี้คือ พวกเขาเข้ากันได้ดีในเรื่องของเซ็กซ์ และนิสัยที่ยุ่งกับการทำงานจนไม่ค่อยมีเวลามารุ่นวายเรื่องส่วนตัวของอีกฝ่ายมากนัก มันทำให้สามารถประคองความสัมพันธ์แบบอยู่ด้วยกันโดยไม่มีใครเข้ามาแทรกได้เกือบจะครบสามปีแล้ว ก็ถือว่านานพอสมควร ถ้าเป็นคู่ชายหญิงบางคู่อาจแต่งงานกันไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นใครจะมั่นใจได้ว่ามันจะเป็นรักนิรันดร์ เพราะมันก็เป็นเพียงแค่เสี้ยวเวลาสั้นๆ ในช่วงเวลาหนึ่งของการดำเนินชีวิตเท่านั้น

“ผมไปอาบน้ำก่อนนะ เต๋ยวสหาย”

“ต้องทำยังไงเพอร์ถึงจะรู้ว่าพี่ก็...รัก” เธอรั้งอีกฝ่ายไว้ เพอร์พูดเรื่องนี้กับเขามาเกือบปีแล้ว และแน่นอนว่าทุกครั้งที่เขาเมินเขย มันก็คือการสร้างรอยแผลเล็กๆ ให้สะสมในความรู้สึกของอีกฝ่ายไปเรื่อยๆ

ร่างเล็กกว่าสัมผัสได้ถึงจุดพีคแผ่วเบาที่หัวไหล่ พร้อมแก้มของอีกฝ่ายที่แนบลงมา เพอร์ยังเป็นเด็กที่ขี้อ้อนเสมอ

เธอเอื้อมมือไปลูบผมร่างสูงเบาๆ ให้รู้ว่า...ที่ผ่านมาเขารู้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย ไม่ได้เพิกเฉย

“เรามีลูกกันเถอะนะ ผมอยากสร้างครอบครัวกับพี่” เพอร์พูดเบาๆ กับหัวไหล่คนตัวเล็ก “มีลูก ช่วยกันเลี้ยง ช่วยกันรักษาความรักของเราให้อยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า”

เธอถอนหายใจอีกครั้ง คำพูดของเด็กอายุยี่สิบนิดๆ มันจะมั่นคงและยาวนานได้สักเท่าไรกันนะ แต่แค่...ได้รู้ว่าไม่มีใครรักคน

อยากสร้างครอบครัวกับเรา อยากอยู่ดูแลกันไปจนหมดอายุขัย
ความรู้สึกอบอุ่นก็เกิดขึ้นในหัวใจ

“พี่จะลองไปโรงเรียนที่เพอร์บอก ถ้ามันเวิร์กเราค่อยมาคุย
เรื่องนี้กันอีกที”

“ขอบคุณครับ!” เสียงของคนตัวสูงแสดงออกถึงความยินดีที่
ปิดไม่มีผิด

“เตรียมตัวไปเรียนได้แล้ว”

เพอร์พยักหน้ากับหัวไหล่वलเนียน จดปากแนบลงไปอีกที
ก่อนจะดึงผ้าคลุมขึ้นมาห่มให้ แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป หลังจากที่เฉอ
ยอมตามใจไปเตรียมตัวเป็นคุณแม่ที่โรงเรียนสอนเลี้ยงเด็ก เขายัง
อยากอยู่คลอเคลียกับอีกฝ่ายต่อสักพัก แต่อาจารย์ที่มหาวิทยาลัย
อาจจะไม่เข้าใจว่าทำไมถึงใช้เวลาที่เหมาะสมเลยนัดเรียนเสียเข้า
ขนาดนี้

เมื่อแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนสีเข้มตามสไตล์
เด็กปีสาม คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยดังเรียบบร้อย เขาก็เดิน
กลับมาดูคนที่หลับไปแล้วที่ห้องนอนอีกรอบ

“ผมไปเรียนแล้วนะครับ แล้วก็ผมรักพี่นะ” เขาบอกเบา ๆ เป็น
ธรรมเนียมที่ทำมาตลอดเกือบสามปี ทั้งที่รู้ว่าคนแก่กว่าไม่ได้ยิน
หรอก

เพอร์หยิบกระเป๋าใส่ไอแพด แล้วเดินไปสวมรองเท้าผ้าใบ
คู่เก่ง ไม่ลืมสวมแว่นกันแดดคู่ใจไปด้วย จากนั้นก็ลงไปเรียก
มอเตอร์ไซค์วินิให้ไปส่งที่คณะในราคายี่สิบบาท

เบนซ์ x ออดี

เข้าตรูแบบนี้ใครหลายคนอาจจะเพิ่งตื่นนอน กำลังเตรียมตัว

ไปทำงาน หรือออกมาตักบาตรเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง แต่ไม่ใช่
 หมอเบ็นซ์ที่เพิ่งจัดการกับทารกคนสุดท้ายเสร็จเอาตอนรุ่งสาง
 อยากรจะแนะนำให้แม่ของน้องตั้งชื่อว่า Breaking Dawn นัก เกิด
 ยากเกิดขึ้นเสียจริงลูกเอ๊ย

เมื่อคืนเขาทำคลอดไปหลายเคส น้องบางคนออกมาดูโลก
 ภายนอกง่าย ๆ แต่บางคนกลับดิ้อดดิ้งไม่ยอมออกจากครรภ์แม่เสีย
 อย่างนั้น แต่คุณหมอสูติฯ หน้าตาใจดี ขวัญใจพยาบาลทั้งหวอดก็
 ไม่เคยหงุดหงิดหรือลงมือแรงเลย เป็นซีใจเย็นถึงขั้นเย็นมาก ทำให้
 ทุกคนที่ทำงานด้วยผ่อนคลาย แม้ว่าสถานการณ์จะตึงเครียดแค่ไหน
 สัญญาณซีพจรจะตกจนเกือบนิ่ง แต่ถ้าหมอเบ็นซ์บอกว่าไหว ยังไง
 คนไข้ก็ต้องกลับมา

ร่างสูงหนาเดินออกมาจากห้องพักแพทย์ หลังจากไปล้างหน้า
 ล้างตาแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองเพื่อกลับไปพักผ่อน ร่างกาย
 เขาอ่อนล้าจนพร้อมจะขั้ตดาวนี้ได้ทุกเมื่อ

แต่ขณะที่กำลังเดินเคลิ้มด้วยโหมดอโตไพลอตไปที่รถก็ต้อง
 ละตุ้งโหยง เพราะมีใครบางคนยื่นเท้าเอวรออยู่แล้ว

“คุณอดี!” คุณหมอวัยสามสิบต้น ๆ ร้องเรียกเสียงดัง

คนที่หน้าบึ้งตึงอง่า พร้อมทั้งถือแก้วเก็บความร้อนอยู่ข้าง
 รถไม่ใช่ใคร คนรักของเขานั่นเอง

“ยังจะกล้าขับรถกลับเองอีก ฝ่าตัดติดกันทั้งคืนแบบนี้เดียว
 ก็ได้ไปเฝ้ายมบาลหรอก” อดีบ่นทันที เขาเป็นผู้ชายวัยต้นสามสิบ
 เหมือนหมอเบ็นซ์ ผิวขาวจัด และหน้าตาเซ็ดหยิ่งแบบคุณหนูจาก
 ตระกูลร่ำรวย

“อย่าดุสิที่รัก คิวเย็นแล้ว เสียตายค่าโบฯ นะ” เบ็นซ์แสวงแฟน
 ที่ชอบเติมมนู่นเติมนี้ใส่ร่างกายเพราะไม่อยากแก่ “คิดถึงที่รักจะแย

ขอหอมแก้มหน่อยเร็ว” คนตัวโตเดินเข้าไปรวบเอาอีกฝ่าย แล้วหอมแก้มนุ่มนั้นเบาๆ ดินะว่าอดีตคือโบทอกซ์แค่ที่หน้าผาก ส่วนอื่น ๆ เลยยังมีอยู่

“แฟนใครทำไมน่ารักจัง” เป็นซี่เอ๋อเย้า เขารู้ว่าอดีตมันไปอย่างนั้นเอง ดูก็รู้ว่าตั้งใจมารับเพราะไม่อยากจะให้เขาขบรัด นี่คงรออ่านข้อความเขาตั้งแต่ยังไม่สว่างเลยกระมัง

“กลับบ้านกัน ง่วงจะแย่แล้ว อยากรกลับไปนอนกอดที่รัก”

อดีตเบ้าปาก อ่อนแก่นัก เขายืนแก้วเก็บความร้อนให้คุณหอมนุ่ม ช่างในมีนมอุ่นๆ ที่ประคองมาอย่างทะนุถนอมตั้งแต่ที่บ้าน เพราะเขาไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายคงยังไม่มีอะไรตกถึงห้อง

มีอบางรับบุญแรงแดสปอร์ตตี้หือเดียวกับชื่อตัวเองมาจากคนรัก แล้วขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ไม่นานพาหนะคันสวยก็แล่นมาถึงบ้านหลังใหญ่ย่านที่ดินราคาแพง ซึ่งเป็นบ้านของอดีต พวกเขาอยู่ร่วมกับครอบครัวใหญ่ ที่มีพ่อแม่ แล้วก็ครอบครัวพี่สาว เพื่อที่จะได้ช่วยกันดูแลพ่อแม่ที่สูงวัยแล้ว

เป็นซี่เองก็เป็นลูกชายคนเล็กที่มีพี่ๆ อีกหลายคน การย้ายออกจากบ้านตัวเองมาช่วยดูแลบ้านหลังนี้จึงไม่ลำบากอะไร

อดีตนำรถไปจอดที่โรงรถ ก่อนจะเดินดวงเป็นซี่เข้าบ้าน ยังมีเวลาอีก 3-4 ชั่วโมงกว่าร้านเพชรของเขาจะเปิดทำการ ดังนั้นยังอยู่ดูแลหมอบเป็นซี่ได้อีกสักพัก

ป่าแม่บ้านเตรียมข้าวต้มหอมกรุ่นไว้ให้บนโต๊ะเรียบริ้วย แม่กับพ่อออกไปร่ำไต่แก๊งกับคนขบรัดยังไม่กลับ ทั้งโต๊ะจึงมีแค่คูรักสองคน

“คุณเป็นซี่ พรุ่งนี้เราจะไปเรียนแล้วนะ”

เป็นซี่เลิกคิ้ว แล้วก็นึกได้ว่าอดีตหมายถึงอะไร เขายิ้มกว้าง

ออกมาทันที “ผมอยากได้ลูกแฝด”

คนตัวบางกว่าทำหน้าที่ “จะเลี้ยงไหวหรือ คนเดียวยังคิดว่า จะเหนื่อยเลย”

“เดี๋ยวผมช่วยเลี้ยง มีเด็ก ๆ หลายคนคุณจะได้ไม่เหงาใจ”

“โอ้ คุณเป็นซี้ อย่าว่าแต่ช่วยเลี้ยงลูกเลย เลี้ยงดูตัวเองให้รอด ก่อนเถอะครับ” ออดี้ว่าคนบ้างงาน

“คุณออดี้ ขอขอบคุณนะที่ดูแลมาตลอด” เป็นซี้คิดว่ามีคนอื่นรัก ขึ้นมากุมไว้ เขาเป็นคนที่มีความว่างไม่เหมือนคนอื่น ดังนั้นอีกฝ่าย จึงต้องเข้าใจกันมาก ๆ จึงจะสามารถมาร่วมชีวิตกันได้ แล้วคนตรง หน้าก็เป็นแบบนั้น แถมยังดูแลเขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“สัญญาว่าจะถ้าเรารับลูกมาเมื่อไหร่ ผมจะไม่ให้คุณเหนื่อย คนเดียวหรอก”

“อืม” ออดี้พยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

ทั้งคู่ลงมือรับประทานอาหารเช้าต่อ บรรยากาศครุ่นไปด้วย กลิ่นอายความรัก พวกเขาคบกันมานาน และน้อยครั้งที่จะทะเลาะ กันจริงจัง เพราะโดยพื้นฐานแล้วออดี้เป็นคนสนุกสนานร่าเริงและ มองโลกในแง่ดีเสมอ เป็นซี้เองก็เป็นคนหมอบใจดี และไม่เคยขัดใจ คนรัก ทั้งสองคนจึงเป็นคู่ที่เพื่อน ๆ อิจฉามาตลอดตั้งแต่สมัยเรียน อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันและคบกันมานานเกือบสิบปีแล้ว

“คุณนอนไปก่อนเถอะ ผมออกไปเปิดร้านก่อน เย็น ๆ มารับไปกินข้าว” ออดี้บอก หลังจากขึ้นมาส่งหมอบเป็นซี้ที่ห้องนอน และรอจนอีกฝ่ายอาบน้ำและเดินมานั่งลงบนเตียงนอนเรียบร้อย

คนหมอบหนุ่มก้มมือเรียกคนรักเข้าไปใกล้ เขากอดเอวบาง ไว้หลวม ๆ ชุบน้ำกับน้ำที่อ่างอาบน้ำเรียบ ก่อนจะพึดมันเบา ๆ อย่าง

มันเขียว

“ออดีหัวเราะคิกคักพลางลูบผมหมอบเป็นชู้ด้วยความเอื้ออาทร
“นอนได้แล้วครับเด็กโข่ง อดนอนมาหลายชั่วโมงแล้วนะ”

“อยากนอนกอดคุณ”

“ไม่อแงสิ ผมต้องไปเปิดร้าน”

“รีบกลับนะ”

“ครับ”

ออดีก้มลงมาจู่ปากคนรักเบา ๆ ก่อนจะไปกมื่อลาแล้วเดิน
ออกจากห้องไป

ธีร์ x ซอล

หลังส่งข้อสอบวิชาสุดท้ายของชั้นปีที่ 2 เสร็จ ศศธร หรือซอล
ก็ขับรถ BMW คันหรูออกจากตึกครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล
ชื่อดังทันที เขาตรงไปยังห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของใช้เข้าคอนโด
รวมถึงของสดสำหรับทำอาหารมี้อเย็นให้คนรักด้วย

“คุณแต่ดครับ เย็นนี้อยากทานอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ” ชาย
หนุ่มในชุดนักศึกษากรอกเสียงหวานลงไปไนโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่
ล่าสุด เมื่ออีกฝ่ายให้คำตอบเรียบร้อย เขาก็รับคำอย่างสุภาพ แล้ว
กดวางสาย ก่อนจะเข้าไปเช็ชชุกเกิลหาวิธีทำเมนูที่ปลายสายเพิ่งเอ่ย
ว่าอยากกิน แล้วเดินเลือกซื้อวัตถุดิบตามรายการนั้น

เกือบหนึ่งทุ่มที่อาหารทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เจ้าของเสียง
ไนโทรศัพท์ก่อนหน้านี้ก็เดินเข้ามาในห้องชุดหูกกลางเมือง ซึ่งอยู่ไม่
ไกลจากมหาวิทยาลัยของซอลนัก

ธีรธร หรือธีร์เป็นชายวัยสี่สิบที่ยังดูหนุ่มแน่นกว่าอายุจริง
ยิ่งสวมชุดที่ตัดมาพอดีตัวยิ่งขับให้ร่างสูงโปร่งนั้นดูดีขึ้นไปอีก เขา

เป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชื่อดัง
แห่งหนึ่ง

“เหนื่อยมั๊ยครับ” ซอลรีบวิ่งไปรับลูทและกระเป๋าเอกสารจาก
อีกฝ่ายพร้อมกับถามอย่างเอาใจใส่

ธีร์เอียงแก้มรับจูบเบาๆ จากคนรักที่ยังเป็นเพียงนักศึกษา
แต่อายุไม่ใช่อุปสรรคสำหรับเขาสองคน เขาเอ็นดูและชอบที่อีกฝ่าย
เป็นเด็กช่างอ้อน แต่ก็สามารถดูแลเขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“อาบน้ำก่อนนะครับ แล้วค่อยออกมาทานข้าว หนูเตรียม
ของที่รีเคเวสต์ไว้ให้แล้ว รับรองความอร่อยเลย”

“ข้าวตังจ่ะ” ธีร์รวบเอาเด็กหนุ่มของเขาแล้วพาเข้าไปใน
ห้องนอนด้วย

“นวดหลังให้แดดหน่อยได้มั๊ยคะ”

ซอลพยักหน้าทันที เขาวางของในมือลง ณ ที่ประจำของมัน
ก่อนจะวิ่งเข้าไปเตรียมน้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำ แล้วเทน้ำมันอะโรมา
กลิ่นสดชื่นลงไป ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของอีกคนใกล้เข้ามา

นักบริหารหนุ่มที่สวมเพียงชุดคลุมผ้าขนหนูรวบเอาคนที่
มัดแต่สนใจอุณหภูมิของน้ำเข้าไปกอด แล้วก็ลงบดเบียดริมฝีปาก
จนมันบวมแจ๋ ซอลก็ไม่ได้ขัดขืน แถมยังตอบรับจูบนั้นด้วยความ
เต็มใจ อะไรก็ตามที่ทำให้คนรักมีความสุขเขาก็พร้อมจะตอบสนอง
ไปอย่างไม่เกี่ยงงอน ไม่นานอีกฝ่ายก็ปล่อยเขาให้เป็นอิสระ

ธีร์ถอดชุดคลุมออก ซอลก็รับมันไปแขวนไว้ที่ราว ร่างเปลือย
เปล่าของร่างสูงในวัยสี่สิบเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไหล่กว้าง ออกและ
หน้าท้องได้รูป มองก็ทีแก้มของซอลก็ยังร้อนผ่าวด้วยความเขินอาย
เสมอ ธีร์ยกยิ้มมุมปากเช่้นทุกที มันดูดีจนเขาหลงใหล และ
ตกหลุมรักซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่แบบนั้น คนที่เรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์

ตั้งแต่หัวจดเท้า รวมไปถึงฐานะและหน้าที่การงาน ทำให้เขารู้สึก
โชคดีมากที่สุดที่ได้เป็นคนรักของอีกฝ่าย

เสียงน้ำกระชอกทำให้นักศึกษาหนุ่มได้สติ แดดดีของเขาก้าว
ลงไปนั่งในอ่างแล้ว และกำลังผายมือมาเชื้อเชิญให้เขาตามลงไป คน
ได้รับเชิญรู้หน้าที่ รีบถอดชุดนักศึกษาออก เผยให้เห็นร่างกาย
เปลือยบางทว่าสมส่วนน่ามอง

คนในอ่างน้ำเสียงริมฝีปากแล้วพิมพ์ว่า ‘สวย’ แน่แน่นอนว่า
เจ้าของเรือนร่างต้องหลบสายตาสีที่แสนรุนแรงนั่นทันที พลังคิดว่า
กับข้าวของเขาคงต้องอุ่นใหม่เสียแล้วกรรมัง

ร่างโปร่งเดินเข้าไปใกล้อ่างอาบน้ำ แล้วก้าวเข้าไปนั่งที่ขอบ
อ่าง จากนั้นแยกขาออกกว้าง เพื่อเว้นที่ให้คนที่อยู่ในน้ำพึงชอบอ่าง
ได้สะดวก

“หนูขอลนวดให้นะครับ”

“เฮาสี”

ธีร์ตอบรับด้วยรอยยิ้ม จากนั้นการปรนนิบัติจากเด็กหนุ่มก็
เริ่มขึ้นทันที

กระจกในห้องน้ำสีขาวตัดกับพื้นหินอ่อนสีดำสนิทปรากฏ
เงาร่างสองร่างที่กอดกันแนบแน่น เด็กหนุ่มถูกคนที่อายุมากกว่า
ตักตวงเอาความหอมหวานจากเนื้อตัวจนขื่นรอยจ้ำแดงไปทั่ว และ
มันก็เร้าร้อนแบบน้ำมาเกือบสองชั่วโมงแล้ว แต่คนที่ทำงานหนักมา
ทั้งวันกลับดูเหมือนจะยังไม่พอสักที

“เด็กไม่ดี”

“คะ...คุณแด๊ด ฮี๊ก หนูขอลไม่ไหวแล้วครับ ช่วยหนูซอลด้วย”

“เด็กไม่ดีต้องโดนทำโทษนะคะ”

“คุณแดดครับ แดดดีธีร์ หนูเป็นเด็กดีของคุณแดดนี่ะ”

“หึ...”

ธีร์ยกยิ้ม เด็กหนุ่มในอ้อมกอดเขาตัวลั่นระริก ความต้องการที่ฉ่ำเยิ้มออกมาทางดวงตามันปลุกเร้าอารมณ์เขาจนแทบบ้า

“ขึ้นมาบนตัวแดดดีสิคะ แล้วอยากเป็นเด็กดีแค่นั้นก็ตามใจหนูเลย”

รอบสุดท้ายก็เลยต้องใช้สายน้ำอุ่นจากเรนชาวเวอร์ช่วยดับความร้อนแรงของเด็กดี

คนตัวเล็กกว่าในชุดนอนนั่งรับประทานอาหารอยู่กับ

ผู้บริหารหนุ่มใหญ่ที่ดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แก่งพะเนางของซอลเผ็ดร้อน แต่ก็คงไม่เท่าตัวคนทำหอก ช่างเป็นเด็กที่ทั้งอ่อนหวานและร้อนแรง ท่าทีใส ๆ ยามปกติช่างน่าทะนุถนอมไร้เดียงสา แต่เมื่อเสื้อผ้าถูกถอดออกเท่านั้นก็กลายเป็นละอองน้ำมันที่พร้อมจะลุกไหม้เมื่อถูกเปลวเพลิงกระตุ้นอยู่ดี

“พ่ungsี้หนูซอลจะไปโรงเรียนที่คุณแดดทำให้ไปเรียนแล้วนะ คุณแดดไปส่งรีไปแล้ว” คนที่เด็กกว่าเอ่ยขึ้นเมื่ออีกฝ่ายรวบซ้อน

ร่างสูงส่ายหน้า “หนูก็รู้ว่าแดดต้องออกไปทำงานตั้งแต่เช้า”

“หนูไปตั้งแต่เช้าพร้อมคุณแดดก็ได้”

ธีร์ยิ้ม เขาเดินอ้อมโต๊ะมาหอมกลุ่มผมที่มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของอีกฝ่าย “คืนนี้แดดกลับบ้านคะ”

“นึกว่าจะนอนด้วยกันบ้าง” ซอลหันไปมองนาฬิกาบนผนังซึ่งบอกเวลาที่ทุ่มกว่าแล้ว

“มีธุระคะ เดี่ยวทานข้าวเสร็จแดดก็ไปแล้ว”

“หนูซอลอยากนอนกอดคุณแต่ดี”

“ไฉนวันหลังนะคะ” รีร์ปลอบเด็กหนุ่มของเขา แล้วหอมแก้ม
นุ่มๆ ไปหนึ่งที ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องแต่งตัว เมื่อกลับออกมา
มาชายหนุ่มก็อยู่ในชุดทำงาน ในมือมีแฟ้มเอกสารไม่ต่างจากตอน
ที่มาถึง

ซอลเดินตามไปส่งที่หน้าประตู เขากอดอีกฝ่ายเนิ่นนาน

“รีบเรียนให้จบนะคะ แล้วก็มาเลี้ยงลูกให้แต่ดี”

“ครับ” ซอลรับคำ แล้วประตูห้องชุดสุดท้ายก็ปิดลง